ప్రేమ పిపాసి?

వాణిశ్రీ

"ఎవరు మీరు?" ప్రశ్నించాడు శ్యాంప్రసాద్.

" 'వాట్ ఈజ్ ఇండియా' మాగ్జయిన్ రిపోర్టర్ని."

"ఏం కావాలి మీకు?"

"మీ కథ కావాలి."

నవ్వాడు శ్యాంప్రసాద్.

"నేను రచయితను కాను."

"అక్కర్లేదు."

"ఎలా మరి?"

"మీరు చెప్తుంటే చాలు. నేను ఫాలో అవుతాను. మా మాగ్జయిన్లో మీ కథ సీరియల్ గా పడుతుంది. మాకు ప్రపంచంలో అన్ని దేశాలలోనూ ఏజెన్సీలు వున్నాయి."

శ్యాంప్రసాద్ ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" ప్రశ్నించాడు రిపోర్టర్.

"ఏంలేదు. అందువల్ల లాభం ఏమిటని?"

4

"మీరు పూరికే చెప్పనక్కర్లేదు. మీ కథ సీరియల్ గా పడుతూనే ప్రపంచ వ్యాప్తంగా సంచలనం కలిగిస్తుంది. అమెరికా, లండన్ నుంచి పబ్లిషర్స్ వచ్చి మీ ముందు వాలారు. కొన్ని లక్షలు లాభం మీకు."

"నో.... నేను డబ్బు గురించి ఆలోచించడంలేదు."

"మరి ఏమిటి మీ సందేహం?"

"నా కథ చదివి ఎవరైనా నాలా ప్రవర్తిస్తే?"

"అలా ఎందుకు ఆలోచిస్తున్నారు? మీ కథ కొన్ని లక్షలమంది చదువుతారు. వారంతా ఎడ్యుకేట్ అవుతారని ఎందుకు ఆలోచించరు?"

శ్యాంప్రసాద్ సంతృప్తిగా చూశాడు.

"ఆల్ రైట్ నా కథ చెప్తాను" అన్నాడు.

"థాంక్స్" అన్నాడు రిపోర్టర్.

2

"మా నాన్న మన పెళ్ళికి ఒప్పుకోవడంలేదు" అంది స్వర్ణ.

"ఎందుకని?"

"నువ్వు డబ్బు లేనివాడివని."

"నువ్వు ఏం చేస్తావ్?"

"నేనేం చెయ్యగలను?"

"ప్రేమ కోసం ఏమీ చెయ్యలేవా?"

"ఏం చేసినా నేల విడిచి సాము చెయ్యను."

"అక్కర్లేదు. మనం ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదాం. నిన్ను సుఖపెడతాను స్వర్ణా!"

స్వర్ణ నవ్వింది.

"ఈ మేడలు, కార్లు వదిలి నీ వెంట వచ్చి నేనేం సుఖపడతాను శ్యాం?"

"అయితే నీ ప్రేమంతా బూటకం అన్నమాటే గా?"

"కానే కాదు. నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాను."

"మరింకేమిటి నీ అభ్యంతరం?"

"మన పెళ్ళికి మా నాన్న ఒప్పుకోక పోవడమే!"

"పెళ్ళి మీ నాన్నే చెయ్యనక్కర్లేదు. మనమైనా చేసుకోవచ్చు రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో."

"ప్రేమ వేరు, పెళ్ళి వేరు శ్యాం."

"నువ్వు నాకు దక్కకపోతే నేను బ్రతకలేను స్వర్ణా! నేను ఆత్మహత్య చేసుకుంటాను."

"అది పిరికివాళ్ళ లక్షణం."

"బ్రతికి సాధించేది ఏముంది?"

"మా నాన్నలా డబ్బు సంపాదించు."

"డబ్బు సంపాదించడం గొప్పకాదు. మానాభిమానాలు కోల్పోయి, మోసాలు, వంచనలు చేసి, అడ్డొచ్చినవాడిని మట్టుపెడుతూ ఎంతైనా సంపాదించొచ్చు."

"మా నాన్న డబ్బు అలాగే సంపాదించాడా?"

"అక్షరాలా!"

"అయితే నువ్వూ అలాగే సంపాదించు."

"స్వర్ణా!"

"అవును శ్యాం. డబ్బు ఎలా సంపాదించావని ఎవరూ అడగరు. డబ్బు సంపాదించావా లేదా? అనేది కావాలి లోకానికి."

"నేను డబ్బు సంపాదించే దాకా నువ్వు ఆగుతావా?"

"రెండు సంవత్సరాలు ఆగుతాను. నీ కోసం ఎదురు చూస్తాను. ఈ రోజు జనవరి ఒకటి. వచ్చే జనవరి ఒకటి

గాక ఆపై జనవరి ఒకటి నీకు ఆఖరి రోజు."

"ఓ. కె."

"అందాకా నన్ను కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించకు."

"నిన్ను చూడకుండా వుండగలనా స్వర్ణా?"

"పిచ్చి శ్యాం! విరహంలోనే సుఖం వుందన్నాడో కవి" నవ్వింది స్వర్ణ.

స్వర్ణ కోసం, ప్రేమ కోసం నేను డబ్బు సంపాదించాలి. ఏం చేసి డబ్బు సంపాదించాలి? మోసం, కుట్ర, దగా, హత్య....ఏదైనా చేసి సంపాదించాలి.

ఈ లోకంలో మనిషికి విలువలేదు. ఆ సంగతి చూచాయగా తెలిసినా స్వర్ణ స్పష్టంగా తెలియజేసింది.

నేను ఎత్తుగా వుంటాను. ఎర్రగా వుంటాను. అందంగా వుంటాను. కసరత్తుచేసి కండలు పెంచి ఆరోగ్యంగా వుంటాను.కొన్ని భాషలు ధారావాహికంగా మాట్లాడగలను. ఇంగ్లీష్ మీడియమ్ గ్రాడ్యుయేట్ ని. స్వర్ణ తండ్రి నా బాస్. నేను ఆయన కంపెనీలో పని చేస్తున్నాను. తెలివితేటలు గలవాడినని ఆయనే చాలా సార్లు మెచ్చుకున్నాడు. అవకాశం వుంటే అటువంటి కంపెనీలు ఎన్నయినా మేనేజ్ చెయ్యగల సామర్థ్యం వుంది నాకు.

స్వర్ణ నన్ను ఎందుకు ప్రేమించింది. నేను ఆకర్షణీయమైన యువకుడినవే.

మే మిద్దరం షికార్లు కొడుతూ వుండడం మా బాస్ కంటపడింది. ఆయనెప్పుడూ అభ్యంతరం చెప్పలేదు. చాలా కల్చర్ గల మనిషి.

కాని నాకు డబ్బు లేకపోవడంవల్ల ఆయన అల్లుడిగా

పనికిరాను.

డబ్బు లేని వాడు ప్రేమించడానికి అర్హుడు కాడు. ఆ సంగతి స్వర్ణ స్పష్టంగా తెలిపింది.

నేను డబ్బు సంపాదించి కారులో త్రిప్పగలిగి, మేడలో సుఖపెట్ట గలిగినప్పుడు స్వర్ణ నన్ను పెళ్లాడు తుంది.

వారెవ్వా ఏమి లోకం?

ప్రేమ గుడ్డిది అన్న కవి ఎవడో గాని గొప్ప అనుభవంతో చెప్పాడు.

ప్రేమ కోసం నేను చెడ్డవాడిగా మారాలని నిశ్చయించుకున్నాను.

మంచివాడికి ప్రేమ లభించి వుంటే చెడ్డవాడిగా మారాల్సిన అవసరం ఏముంది?

ఎప్పుడు తెలుసుకుంటారో ఈ సంగతి?

3

గేట్ వే ఆఫ్ ఇండియా దగ్గిర నిల్చున్నాను.

ఆలోచనలతో నా బుర్ర వేడెక్కిపోయింది. ప్రొద్దున్న స్వర్ణతో చేసిన సంభాషణ టేప్ రికార్డు చేసినట్లు రిపీట్ అవుతోంది.

డబ్బు సంపాదించాలి?

ఏమిటి మార్గం?

ఏం చేసి అయినా ఫరవాలేదు.

నాకొక అలవాటు వుంది. ప్రయాణం చేసేటప్పుడు నా శరీరం వుయ్యాలలూగుతూ వుంటే మంచి ఆలోచనలు వస్తాయి. నా ప్రాబ్లమ్స్ సాల్వ్ అవుతాయి.

సముద్రంలో పడవలు అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాయి. పడవలో ప్రయాణంచేస్తే నాకొక మార్గం దొరుకుతుంది.

ఒక లాంచీలో ఎక్కి కూర్చున్నాను. ఎలిఫెంటా కేవ్స్‌కి ప్రయాణమయ్యాను.

సముద్రంలో జోరుగా పోతోంది లాంచి. నా ఆలోచనలు దూసుకుని పోతున్నాయి వేగంగా. లాంచిలో చాలమంది వున్నారు. ఎక్కువమంది అమ్మాయిలు. ఎవరో టూరిస్టులు లాగా వున్నారు.

వాళ్ళలో ఎవరివో రెండు కళ్ళు నన్ను తదేకంగా చూడసాగాయి. తీరా పరికించి చూస్తే ఆమె మిస్ సవిత. మా వీధిలోనే ఆమె డిస్పెన్సరీ వుంది.

ఆమె బెంగాలీ, హిందీ అనర్గళంగా మాట్లాడుతుంది. మరాఠీ పప్పులా రుబ్బేస్తుంది. ఇంగ్లీషు చెప్పనక్కర్లేదు కాన్వెంట్ స్టూడెంట్‌ని నన్నే అదరగొట్టేస్తుంది.

ఆమెకు నేనంటే ఇష్టం అని ఎప్పుడో గ్రహించాను. ఒకసారి మలేరియా తగిలితే ట్రీట్‌మెంట్ ఇచ్చింది. ఇన్ పేషంట్‌గా చేర్చుకుని పదిరోజులు కదలనివ్వలేదు. నన్ను నీడలా అంటిపెట్టుకుంది. అంతేకాదు, మందులకు కూడా చార్జి చెయ్యలేదు. అంతా ఫ్రీ సర్వీస్. వచ్చిన గొడవ ఏమిటంటే ఆ డాక్టర్ నన్ను ప్రేమిస్తోంది.

సవిత ఎర్రగా వుంటుంది. పొడుగ్గా వుంటుంది. నీట్‌గా డ్రెస్ చేసుకుంటుంది. లిప్‌స్టిక్ కొట్టి, మేకప్ దంచి నన్ను వలలో వేసుకోవాలని తెగ ప్రయత్నిస్తోంది. ఆమె అందగత్తే. ఇంకా అభ్యంతరం ఎంగుకంటే ఆమెకు దాదాపు నలభై ఏళ్ళుంటాయి. కాని ముఫ్ఫై వున్నదానిలా కనిపిస్తుంది. ఇరవై ఏళ్ళదానిలా ప్రవర్తిస్తుంది.

ఆ డాక్టర్ గ్రంథసాంగురాలని పెద్ద పేరుంది.

వయసులో చెడతిరిగింది. బెంగాల్లో ఆమె తల్లి దండ్రీ ఎవరూ లేరు. అంతా పోయారు. ఇద్దరు చెల్లెళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు చేసి పంపేసింది. ఈ లోపల వయసు మీరింది. అదీ సంగతి. ఇక పెళ్ళి చేసుకోవాలని నిశ్చయించుకుంది. ఈ కథంతా నాకు చెప్పింది.

అందుకే సవిత అంటే భయం నాకు. ఏ మాత్రం చనువుగా మెలిగినా పెళ్ళి చేసుకోమని ఎక్కడ పట్టు కుంటుందోనని దడ. ఒక వైపు స్వర్ణతో ప్రేమాయాణం సాగిస్తూ రెండో ట్రాక్ లో ఈవిడను ఎలా ప్రేమించను?

కాని ఇప్పుడు నా ఆలోచనలు వేరుగదా? నాకిప్పుడు సవిత డబ్బు కావాలి.

"హాయ్! డాక్టర్" అన్నాను చిరునవ్వుతో.

"హాయ్! శ్యాం" అంటూ తన సీటులో నుంచి లేచి వచ్చి నా ప్రక్కనే కూర్చుంది.

"డాక్టర్! ఎలిఫెంటా కేవ్స్ కి వెళ్తున్నారా? ఏమిటి విశేషం?" అన్నాను.

"శ్యాం నా మనసు బాగాలేదు" అంది.

"ఏం జరిగింది?"

"ఏం జరగలేదు. అందుకే మనసు బాగాలేదు. ఈ రోజు కాస్త విశ్రాంతి తీసుకోవాలనుకున్నాను. అక్కడుంటే కాసేపు ఊపిరి పీల్చుకోనివ్వరు. అందుకే ఇలా వచ్చేశాను" అంది.

"ఓ...." అన్నాను.

డాక్టర్ సవిత ఆకుపచ్చ డ్రెస్ లో వుంది. స్లీవ్ లెస్ జాకెట్ వేసుకుంది. ఆమె జబ్బలు ఎర్రగా మాంసం కండల్లా పూగుతున్నాయి. మేకప్ లో ఫరవాలేదుగాని లేకపోతే ముఖంమీద ముడతలు స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి.

ఆ వయసులో గట్టిగా వుండం టే కారణం పిల్లలు కనక పోవడమే. లేకపోతే ముసలమ్మలా వుండేది.

సముద్రంలోనుంచి చల్లటి గాలి వీస్తోంది.

సవిత కళ్ళు మూసుకుని నా భుజంమీద తలవాల్చి చేత్తో నా కాలరు పట్టుకుని తన్మయత్వంలో మునిగి పోయింది. నేను ఇబ్బందిగా చూశాను. అందరూ మా వంక వింతగా చూస్తున్నారు. కొందరమ్మాయిలు గుసగుస లాడుకుంటున్నారు చెవుల్లో. నాకు కొంచెం సిగ్గనిపించింది.

లాంచీ కేవ్ దగ్గర కొచ్చింది. నెమ్మదిగా దిగి ఆమెకు చేతిని అందించాను. చచ్చాను. ఇక చాలా సేపటివరకూ ఆమె నా చెయ్యి వదలలేదు. వేళ్ళతో నొక్కుతూనే వుంది. మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళేందాకా నా నడుంచుట్టూ చేతులు వేసి నడిచింది. ముసలి పెళ్ళాం—పడుచు మొగుడూ అనుకుంటారేమోనని నా భయం.

తిరిగి గేట్ వే ఆఫ్ ఇండియా దగ్గరికి లాంచీలో వచ్చేవరకూ ఖర్చంతా తనే పెట్టుకుంది సవిత.

లాంచీలో సముద్ర ప్రయాణంవల్ల నాకు ఏమీ లాభం కలుగలేదని నిశ్చయించుకుంటున్న తరుణంలో సవిత మెడలోని సన్నటి లాకెట్ నా దృష్టి నాకర్షించింది.

నా మెదడులో ఒక మెరుపు మెరిసింది.

లాంచీ దిగిన తర్వాత పనివుందని సవితను వదిలించుకున్నాను. సవిత టాక్సీలో వెళ్ళిపోయింది.

పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్ నుంచి స్వర్ణకి ఫోన్ చేశాను. అదృష్టవశాత్తు ఇంట్లోనే వుంది. ఆఖరిసారి నన్ను కలుసుకుని కులాసాగా గడపమని స్వర్ణని రిక్వెస్టు చేశాను. ముందు ఒప్పుకోలేదు. తర్వాత సరేనంది. గేట్ వే ఆఫ్

ఇండియా దగ్గరికి రమ్మని చెప్పాను.

అప్పటికి సాయంకాలం ఐదయింది.

అరగంటలో బ్లూ ఫియట్ కారు వచ్చి నా ముందు ఆగింది. స్వర్ణ చెయ్యి వూపింది. వెళ్ళి కార్లో కూర్చున్నాను. కారు తాజ్ మహల్ హోటల్లో ఆగింది.

కాఫీ త్రాగిన తర్వాత "ఏమిటి సంగతి?" అంది.

"సినిమాకి వెళ్దాం" అన్నాను.

"ఏ సినిమాకి?" అంది.

"మరాటా మందిర్" అన్నాను.

"ఆ సినిమా చూశాను" అంది.

"నేను చూళ్లేదు. అయినా మనం వెళ్ళేది సినిమా చూడటానికా?" అన్నాను నవ్వుతూ.

స్వర్ణ నవ్వింది.

మేము ఎప్పుడు సినిమా కెళ్ళినా మా గొడవలో వుంటాం. కబుర్లు, గుసగుసలు, వీలై తే ముద్దులు. మా చుట్టూ జనం వున్న సంగతే మర్చిపోతాం.

సినిమా చూశాక "గుడ్ నైట్ అండ్ గుడ్ బై" అంది.

"మళ్ళీ రెండేళ్ళకే నిన్ను చూసేది" అన్నాను విచారంగా.

స్వర్ణ గూడా విచారంలో మునిగినట్లు అనిపించింది.

ఆమె కూర్చున్న ఫియట్ కారు వెళ్ళిపోయింది.

స్వర్ణ మెడలోని డైమండ్ నెక్లెస్ నా జేబులో భద్రంగా వుండిపోయింది.

నవ్వుకున్నాను.

'మోసం చేసి అయినా డబ్బు సంపాదించమని నాకు బోధించినందుకు ఆమెనే మోసం చేశాను!

4

నేను మళ్ళీ కంపెనీ ముఖం చూడదల్చుకోలేదు. అదొక ఊబి. ఎన్నేళ్ళు పనిచేసినా మిగిలేది ఏమీ వుండదు. గాజుల బేరం కూటికి సరి అన్నట్లు ఏ వుద్యోగం చూసినా అంతే అనుకుంటా. లంచాలు దొరికేది తప్ప.

అదీకాక అక్కడ ఎప్పుడైనా స్వర్ణ ముఖం చూడాల్సి రావచ్చు. ఎందుకొచ్చిన గొడవ. నేను డబ్బు సంపాదించే ప్రయత్నంలో లేనని ఆమె అపోహపడనూ వచ్చు.

డైమండ్ నెక్లెస్ పోయినందుకు స్వర్ణ నన్ను అనుమానిస్తుందా? లేదా? అనే ధర్మ సందేహంతో నాకు ఆ రాత్రి చాలా సేపు నిద్రపట్టలేదు. నన్ను అనుమానిస్తే నా కోసం వస్తుంది గదా! మా రూమ్ తనకి తెలుసు.

ఎక్కడికీ కదలకుండా రూమ్‌లోనే వున్నాను. మా రూమ్ మేట్స్ ఎక్కడి వాళ్ళక్కడ వెళ్ళిపోయారు. సాయంకాలం వరకూ స్వర్ణ రాలేదు. నేను దొంగిలించానని వూరుకొందా? లేకపోతే ఎక్కడైనా జారిపోయిందని అనుకొన్నదా? చాలా సేపు ఆలోచించాను. ఏమీ సమాధానం స్ఫురించలేదు.

మర్నాడు కూడా స్వర్ణ రాలేదు. ఇక రాదని నిశ్చయించుకున్నాను.

డైమండ్ నెక్లెస్‌తో నా బిజినెస్ మొదలుపెట్టాలి.

రాత్రి ఎనిమిదింటికి సవిత డిస్పెన్సరీ పల్చగా వుంది. అరగంటలో క్లియర్ అయిపోయింది. పేషెంట్లు అంతా ఆడవాళ్ళే.

నేను ఆఖరి పేషంటు.

"నమస్తే" అన్నాను.

"వూఁ.... చెప్పండి" అంది సవిత.

ఆమె నన్ను గుర్తుపట్టలేదు. ఎలా పడుతుంది? నేను వేషం మార్చుకున్నాను. ఫుల్ సూట్‌లో గడ్డం అతికించుకున్నాను. గోల్డు ఫ్రేం కళ్ళద్దాలు పెట్టుకున్నాను.

"నన్ను ఇన్ పేషంటుగా చేర్చుకోండి."

"ఏమిటి మీకు ట్రబుల్?"

"ఏమీ లేదు."

సవిత ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఏమీ లేదా?"

"అవును" అన్నాను తల వూపుతూ.

"ఏమీ లేనప్పుడు ఎందుకు?"

"కనీసం వారం రోజులు వుండనివ్వండి" అన్నాను.

"అసలు సంగతి చెప్పండి?" విసుగ్గా అంది సవిత.

"నన్నొక అమ్మాయి పెళ్ళి చేసుకోమని ప్రాణం తీస్తోంది. కాని నాకు ఇష్టంలేదు. వారం రోజులు ఓపిక పడితే ఆమెకు వేరే మాచ్ సెటిల్ అవుతుంది. అందుకే ఇక్కడ వుండదల్చుకున్నాను."

"ఏం పెళ్ళి ఎందుకు ఇష్టంలేదు?"

"పెళ్ళి చేసుకుని బొంబాయిలో కాపురం పెట్టి నేనేం సుఖపడగలను డాక్టర్?" అన్నాను.

"అవునూ! మీరు నా హాస్పిటల్లో నే ఎందుకు వుండాలనుకుంటున్నారు?"

"మీరు నాకు తెలిసినవారు. అదీగాక నా రూమ్ ఇక్కడికి కనిపిస్తూనే వుంటుంది. ఆమె నా రూమ్‌కి వచ్చి పోతుంటే తెలుస్తూంది. సంగతులు కనుక్కోవచ్చును" అన్నాను.

ఈసారి ఆమె మరింత ఆశ్చర్యపోయింది.

"మిమ్మల్ని నేను ఎరగనే?" అంది.

నేను గడ్డం వూడబీకి నవ్వాను.

"యూ! శ్యాం?" అంది ఆనందంతో.

"ఎలా వుంది నా వేషం?" అన్నాను మళ్ళీ వెంటనే గడ్డం అతికించుకుంటూ.

"అసాధ్యుడివి. ఎంత టోకరా ఇచ్చావ్? గుర్తుపట్ట లేక పోయాను" అంది.

"జీవితమే ఒక నాటకరంగం అన్నాడు ఎవరో ఒక కవి. ఎన్ని వేషాలు వెయ్యాలో ముందు ముందు."

"ఎవరా పిల్ల?"

"మా కంపెనీలోనే పనిచేస్తూ వుంది. అమీనా అని."

"అయితే గ్రంథం నడిపి తప్పించుకుంటున్నావన్న మాట."

"నా తప్పేంలేదు. నన్ను ప్రేమిస్తున్నానని వెంట పడింది. ఓ.కే. అన్నాను. అంతేగాని ఆమెను పెళ్ళి చేసుకుంటానని యెప్పుడూ ప్రామిస్ చెయ్యలేదు. నెల తప్పానని గొడవ చేస్తోంది. ఏం చెయ్యను? వాళ్ళ ఇంట్లో వాళ్ళు పెళ్ళి చేస్తామని పట్టుబట్టారు. అబార్షన్ చేయించుకోమని సలహా ఇచ్చాను. కాని వింటేనా? నా భయం ఏమిటంటే వాళ్ళ వాళ్ళు నన్ను యెత్తుకుపోయి బలవంతంగా పెళ్ళి చేస్తారేమోనని. అందుకే ఈ వేషం. రహస్యంగా వుంటాను కొన్నాళ్ళు. దానికి పెళ్ళి అయిందాకా ఈ వేషంలోనే తిరుగుతాను."

అంతా విని సవిత విరగబడి నవ్వింది.

నా పేరు వినోద్‌కుమార్ అని తన ఇన్‌స్పెక్షన్ రిజిష్టర్లో రాసి మూడో అంతస్థులో ఏ.సి. రూమ్ ఎలాట్

చేసింది.

నేను అనుకున్నట్లే సవిత దాసురాలైంది. రాత్రి పదింటికల్లా రూమ్‌లోకి వచ్చి లాక్ చేసేది. చల్లటి రూమ్‌లో వెచ్చటి విస్కీ గొంతులోకి పోతుంటే స్వర్గంలో తేలుతున్నట్లుండేది. సవిత నాకు అమర సుఖాలు అందించేది. జీవితానికి ఇంతకంటే కావల్సింది ఏమిటి? అనిపించేది.

కాని ఎంత మత్తులో వున్నా స్వర్ణ జ్ఞాపకం వస్తూ వుండేది. స్వర్ణతో నేను అనుభవించబోయే సుఖాల ముందు ఇవన్నీ లెక్కలో లేనివి అనిపించేది.

"డోంట్ లీవ్ మీ డియర్" అంది ఒకరోజు రాత్రి సవిత.

"ఐ లైక్ యూ డార్లింగ్" అన్నాను తమకంతో ఆమె నగ్న శరీరాన్ని హృదయానికి హత్తుకుంటూ.

"డియర్ శ్యాం! నాకు ముప్పై ఏళ్ళు నిండాయి. ఇక జీవితంలో స్థిరపడదల్చుకున్నాను" అంది.

"వూఁ...."

"నీకంటే రెండు మూడేళ్లు పెద్దదాన్ని కావచ్చు."

"నెవర్ మైండ్."

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకో శ్యాం."

"అలాగే డాక్టర్!"

"నో, యూ కాల్ మీ సవితా!" నవ్వింది.

"యస్ డార్లింగ్."

"ఎప్పుడు?"

"నీ ఇష్టం సవితా."

"థాంక్స్.... శ్యాం.... మెనీ.... మెనీ థాంక్స్. నీవంటి అందగాడు నాకు భర్త అవడమే నాకు చాలు."

"నేను అంత అందంగా వుంటానా?"

"యస్. డియర్. నువ్వొక హీరోలా వుంటావు. రియల్లీ యూ ఆర్ ఏ హీ మాన్" అంది సవిత ఆనందంతో.

నేను డైమండ్ నెక్లెస్ సవిత మెడలో అలంకరించాను.

ఆమె ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. నేనంత ఖరీదైన కానుక ఇస్తానని ఆమె వూహించలేదు. అయితే అది ఎక్కడిదని నన్ను అడగలేదు. అడిగితే దానికొక కథ అల్లి చెప్పాల్సి వచ్చేది.

"అమీనా పెళ్ళి జరిగేవరకూ మనం ఆగితే మంచిది. అంతవరకూ నా సంగతి సీక్రెట్ గా వుంచు. నేనిక్కడ వున్నట్లు ఎవరికీ తెలియగూడదు" అన్నాను.

సరే అంది సవిత. అక్కడ వినోద్ కుమార్ పేరుతోనే వుంటూ నాకు ఎంత డబ్బు గిట్టుబాటు అవుతుందో అంచనా వేయసాగాను.

సవిత గదిలో వున్న ఐరన్ సేఫ్ లో డబ్బుతోపాటు బంగారం గూడా వుంది. బ్యాంక్ పాస్ బుక్ లో ఏభై వేలకు పైగా క్యాష్ వుంది. ఇంకా ఫిక్స్డ్ డిపాజిట్లు కొన్ని వున్నాయి.

ఒక పదిరోజులు గడవనిచ్చి "అమీనా పెళ్ళి కుదిరింది" అన్నాను సంతోషం వ్యక్తపరుస్తూ.

"వెరీ గుడ్" అంది సవిత.

"మన పెళ్ళి తర్వాతే."

"ఆ ఏరేంజ్ మెంట్స్ నువ్వే చూడాలి శ్యాం. నాకు తీరిక దొరకదు. పేమెంట్లతోనే సరిపోతుంది" అంది.

"అలాగే. ప్రస్తుతం నా దగ్గిర డబ్బులేదు" అన్నాను.

"యూ సిల్లీ. నా డబ్బు నీ డబ్బు కాదా" అని

చెక్ మీద సంతకం పెట్టి అందించింది.

"అంకె వెయ్యలేదేం?"

"ఎంత కావాలో నువ్వే వేసుకో" అంది నవ్వుతూ.

నాలుగు రోజులవరకూ నేనా చెక్ మార్చలేదు. మంచిరోజు కోసం వెయిట్ చేస్తున్నాను. సవిత సేఫ్‌లో డబ్బు, బంగారం తీసుకుని బొంబాయి వదిలిపోవాలి. అదీ నా ప్లాన్.

ఒక రోజు నలభై అయిదు వేలకు చెక్ రాసి మార్చుకున్నాను. బ్యాంకి వాళ్ళకు అనుమానం వచ్చి సవితకు ఫోన్ చేసి అడిగారు. ఆమె తనే పంపించానని చెప్పింది. వచ్చిన తర్వాత అడిగింది అంత డబ్బు ఎందుకని? పెళ్ళి కాగానే స్విట్జర్‌లాండ్ హనీమూన్ వెళ్దామని అన్నాను.

"మంచి ఆలోచన. నేనూ ఎప్పుడూ ఫారెన్ వెళ్ళలేదు. పాస్‌పోర్టు రెడీచేయించు" అంది.

అర్థరాత్రి దాటింది.

సవిత అలిసిపోయి నిద్రపోతోంది.

నేను డబ్బంతా సూట్‌కేసులో సర్దుకున్నాను. నా వస్తువులు అక్కడ ఏమీ లేకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను. సవిత గది, అందులో సేఫ్ తాళాలు ఆమె బొడ్లో వుంటాయి. అవి దొంగిలించాక డబ్బు, బంగారం స్వంతం చేసుకుని పారిపోవాలి. అదంతా బ్లాక్ డబ్బయి వుంటుంది. పోలీసులకు రిపోర్టు ఇవ్వలేదు.

సవిత బొడ్లో తాళాలు జాగ్రత్తగా లాగి సూట్‌కేసుతో బైటపడ్డాను. సవిత గది లాక్‌తీసి ఐరన్ సేఫ్ తెరిచాను. డబ్బు, బంగారం సర్దుతున్నాను.

ఇంతలో సవిత ఆ గదిలోకి ప్రవేశించింది.

ఆమె కళ్ళు కోపంతో చూస్తున్నాయి.

"యూ! బ్రూట్....నన్నే మోసం చేస్తావా?" అంది.

సవిత అప్పుడక్కడికి వస్తుందని నేను వూహించలేదు. సడన్‌గా వచ్చేసరికి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు.

"గెటవుట్ రాస్కెల్. నువ్వింత మోసగాడివని అనుకోలేదు" గట్టిగా కేకలు పెడుతోంది సవిత.

నాకు భయం వేసింది ఆమె కేకలు విని ఎవరైనా వస్తారేమోనని. ఒకవైపు ఛాన్సు చెయ్యి జారిపోతున్నందుకు బాధ కలుగుతోంది. ఎన్నాళ్ళు కష్టపడి ప్లాన్ వేశానో గదా? ఈ విధంగా భగ్నమై పోతుందని నేను అనుకోలేదు.

ఇక లాభంలేదు. సవిత నోరు మూయ్యాలి. ముందు తలుపు మూశాను. తర్వాత సవిత నోరు మూశాను. నా బలమైన బాహువులు ఆమె గొంతు పిసికి పరలోకం పంపేశాయి.

గది తలుపు లాక్ చేసి బయుల్దేరాను. సవిత శవం వాసన కొట్టేవరకూ ఎవరూ కనుక్కోలేరు. నేను తాపీగా సెంట్రల్ స్టేషన్ చేరుకున్నాను.

నా రెండో మజిలీ హైదరాబాద్.

5

సవితను నేను హత్య చేయాలని అనుకోలేదు. కాని అదొక దుర్ఘటన. ఆమెకు మృత్యువు ముంచుకొచ్చింది.

ప్రతి రోజూ సుఖంగా నిద్రపోయే మనిషి అప్పుడే లేచి రావాలా? ఖర్మ అంటారు అదే కాబోలు. అయినా నా చేతిలో ఏమీ లేదని గీతలో లార్డు కృష్ణ చెప్పాడు కదా. అంతా ఆయన ఆజ్ఞ ప్రకారమే చేస్తున్నాను.

ఇందులో నా తప్పేం లేదు.

గీతని తల్చుకోగానే నాకు ధైర్యం కలిగింది. పాపాలు చేసేవారికి గీత ధైర్యాన్ని ఇస్తుందనే విషయం గ్రహించి ఆశ్చర్యపోయాను.

మొదటి హత్య కాబట్టి నాకు ఎందుకో మనసులో ఆందోళన కలిగింది. సవిత అనుభవించిన నరకయాతన, చచ్చేముందు ఆమె ముఖంలో కన్పించిన వికారమూ నాకు కొన్ని రోజులపాటు కలలో వచ్చేవి. సుఖంగా నిద్రపట్టడం కోసం విస్కీ కొట్టి పడుకునే వాడిని.

సవిత మరణించిన విషయం పోలీసులు తెలుసుకున్నారో, లేదో తెలుసుకోవాలని కుతూహలంగా వుండేది. ప్రతి రోజూ టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియా చూస్తుండే వాడిని. యెట్టకేలకు వారం తర్వాత చిన్న కాలమ్‌లో పడింది. పోలీసులు దర్యాప్తు చేస్తున్నారని వుంది.

వాళ్ళ మొఖం. నన్ను కనిపెట్టడం వాళ్ళ వల్లకాదు గదా! లండన్ స్కాట్లండ్ యార్డు డిటెక్టివ్‌లు గూడా కనిపెట్టలేరు.

బంజారా హిల్స్‌లో పెద్ద బిల్డింగ్ అద్దెకు తీసుకున్నాను. నెలకు వెయ్యి. అయితేనేం ఫర్నిచర్ గూడా వాడుకోవచ్చని చెప్పాడు ఇంటి యజమాని. అతను స్టేట్ బ్యాంక్‌లో ఆఫీసర్. మద్రాసు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది అతనికి.

ప్రైవేట్ కారు ఒకటి అద్దెకు తీసుకుని స్వయంగా నడుపుతూ నేనొక లాత్షాధికారిననే అభిప్రాయం కలుగ జేశాను. వుండేది నేను ఒక్కడినే. నాకు నలుగురు నౌకర్లు. వాళ్ళుగాక గేటు ముందొక గుర్కా వాచ్ మాన్.

శ్యాం ప్రసాద్, బి. ఇ., యు. యస్. ఎ., పార్ట్నర్, సోఫియా ఇంజనీరింగ్ కన్‌స్ట్రక్షన్ కంపెనీ, లాస్ ఏంజల్స్, అనే నేమ్ ప్లేట్ ఇత్తడితో చేయించి గేటుకి వ్రేలాడదీయించాను. రోజూ బ్రాసోతో పాలిష్ చేసి తళతళ మెరిసేటట్లు రుద్దేవాడు వాచ్‌మాన్.

సిటీలో వెలువడే డెయిలీ పేపర్లలో ప్రకటన వేయించాను. అమెరికాలోని లాస్ ఏంజేల్స్ సిటీలో ప్రసిద్ధ ఇంజనీరింగ్ కంపెనీలో భాగస్తుడైన, ఇంజనీర్‌కి అందమైన వధువు కావలెను. ఫలానా కులమువారే సంప్రదించవలెను. ధనవంతులకే అవకాశము.

నాకు తెలుసు. మా కులంలో కట్నాలు యెక్కువ ముట్టజెప్తారని. రెండో రోజునుంచి నేనిచ్చిన బాక్స నెంబర్లకి చాలా దరఖాస్తులు వచ్చాయి. కొందరు ఫోటోలతో సహా పంపారు. నాకు కావలసింది వధువు అందంకాదు. యెక్కువ డబ్బుతో వచ్చే పిల్ల. వ్యాపారస్తుల కుటుంబం అయితే నాకు మంచిది. వాళ్ళ దగ్గర బ్లాక్ డబ్బు వుంటుంది.

వెంకటరాయుడు అనే పెద్దమనిషి రాసిన అంశాలు నాకు నచ్చాయి. అంటే లాభదాయకంగా వున్నాయి.

ఆయనకి సిటీలోనే ఒక ఫ్యాక్టరీ వుంది. అంటే బ్లాక్ డబ్బు బాగా మూలుగుతుందని వూహించుకోవచ్చు. ఆయన కూతురు పేరు ప్రమీలారాణి అట. ఇంటర్ వరకూ చదివి మానేసిందట. చూడటానికి బాగానే వుంది. పట్టుచీర కట్టుకుని మహా పతివ్రతలా కనిపిస్తోంది. నన్ను ఫలానా రోజు కలుసుకోమని నా అడ్రస్ ఇచ్చాను.

ఆ రోజు రానే వచ్చింది. ఉదయం పదింటికే అంబా

సిడర్ కారులో వచ్చాడు. వెంట ఆయన భార్య వుంది. ఆయన్ని చూస్తే నాకు సీమపంది జ్ఞాపకం వచ్చి నవ్వొచ్చింది. ఆమెను చూస్తే జెర్సీ గేదె పోలికలు కనిపించాయి. ఆయన యెర్రగా, ఆమె నల్లగా రెండు ఏనుగులు నడుస్తున్నట్లే వచ్చారు.

ఈ గురుడు బాగానే దాచివుంటాడు బ్లాక్ మనీ. మనుషుల్ని చూస్తుంటేనే తెలిసిపోతోంది.

"నమస్కారం వెంకటరాయుడుగారూ!" కొంచం ఇంగ్లీషు యాసలో అన్నాను.

"నమస్తే! మిష్టర్ శ్యాంప్రసాద్" అన్నాడాయన.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడకుండానే నమస్కారం చేసింది.

"ఇంట్లో యెవరూ లేరా?" అన్నాడాయన ఇల్లంతా కలయజూస్తూ.

"లేరు. నేను ఒక్కడినే వచ్చాను. మ్యారేజి పర్పస్‌తో" అన్నాను.

నౌకర్లు ట్రేలతో ఫ్లారెడ్డి సీట్స్, జీడిపప్పు, పకోడి తెచ్చి టీపాయ్ మీద సర్దారు.

"యెందుకండీ ఇవ్వన్నీను...." అన్నాడాయన మొఖమాట పడుతూ. తింటే అరగదని చెప్పలేక వేధవ ఏడుపు.

"ఫరవాలేదు...." అని నేను సిగ్గును అభినయించాను.

ఆమె నా వంక యెగాదిగా చూస్తోంది. నేను బాగా ఆకర్షించేటట్లు డ్రెస్ చేసుకుని కూర్చున్నాను. అమెరికా నుంచి అప్పుడే దిగినట్లు ప్రవర్తించసాగాను. నా మాటల్లో ఇంగ్లీషు యాస వుండేటట్లు జాగ్రత్త పడ్డాను.

"మీరు అక్కడ వ్యాపారం చేస్తున్నారా?" ప్రశ్నించాడు.

"అవునండీ మా ఫాదర్ ముప్ఫై ఏళ్ళ క్రితమే అక్కడ సెటిల్ అయ్యారు. సోఫియా కంపెనీలో మాకు ఫిఫ్టీ పర్సెంట్ వాటాలు వున్నాయి. మా అన్నయ్యకు ఫిఫ్టీన్, నాకు ఫిఫ్టీన్, మా ఫాదర్ పేరుతో ట్వంటీ పర్సెంట్. లాస్ ఏంజెల్స్‌లో మాది లీడింగ్ కంపెనీ" అన్నాను.

"మీది స్వగ్రామం యెక్కడ?"

"గుంటూరు జిల్లా, తెనాలి తాలుకా, జాగర్లమూడి."

"ఓ.... నాకు తెలుసు ఆ ఊరు" అన్నాడాయన.

నా గుండెలో రాయి పడింది. ఆ ఊరు గురించి వివరాలు అడుగుతాడేమోనని.

"మీది ఏ ఊరు?" అన్నాను.

"మాది కృష్ణా జిల్లా. గుడివాడ" అన్నాడు.

"మా ఊరు యెప్పుడైనా వచ్చారా?"

"లేదు.... లేదు.... కాని ఆ ఊరునుంచి వచ్చినవాళ్ళు మా ఫ్యాక్టరీలో ఇద్దరు పనిచేస్తున్నారు."

"పేరుకి మా వూరేగాని అక్కడ నాకు తెలిసిన వాళ్ళు యెవరూ లేరు. మా ఫాదర్‌కి తెలిసినవాళ్ళు వుండొచ్చు."

"అంతే కదా!.... మేమూ అంతే. ఆంధ్రప్రదేశ్ ఫారమ్ అయినప్పుడు వచ్చాను. మా పిల్లలకి మా వూళ్ళో యెవరూ తెలీదు" అని నవ్వాడు.

ఇక నేను సొరకాయలు మొదలు పెట్టాను. అంతా కోట్లలోను లక్షలలోనూ చెప్తున్నాను. లాస్ ఏంజెల్స్‌లో మాకున్న ప్లాట్‌లో సౌకర్యాలు, మా కార్లు, మా నాగరికత. ఆయన నోరు తెరుచుకుని విన్నాడు.

"కాని అక్కడ మనవాళ్ళున్నా రనుకోండి. వాళ్ళకి

ఇండియన్ కల్చర్ తెలీదు. మిష్టర్ సత్యనారాయణ చౌదరి అని మనవాడున్నాడు. లక్ష డాలర్లు కట్నం ఆఫర్ చేశాడు. కాని నేను వద్దన్నాను. కల్చర్ జన్మతా రావాలి. అమ్మాయి ఇండియాలో పుట్టి వుండాలని నా పట్టుదల. కట్నం తక్కువైనా అభ్యంతరంలేదు నాకు."

వెంకట్రాయుడు కంగు అన్నాడు. నాకు అంత కట్నం ఇవ్వాల్సి వస్తుందని వూహించి వుండడు. నేను కట్నం గురించి యెత్తలేదు.

"నేను ముందుగానే చెప్తున్నాను. సంవత్సరానికి ఒక్కసారి మాత్రమే మేము ఇండియా రాగలం. అప్పుడే మీ అమ్మాయి పదిరోజులు వుండగలుగుతుంది. డబ్బు గురించి కాదుగాని మాకు టైమ్ వుండదు" పెద్ద స్టయిల్‌గా అన్నాను.

"అలాగే....అలాగే...." అన్నాడు.

"మా ఫాదర్ వీలుగా వుంటే పెళ్ళి నాటికి వస్తాడు. యెవరైనా అప్పటికే వస్తారు. పెళ్ళయినాక మీరు అమ్మాయితోపాటు అమెరికా రావాలి. కొంత కాలం వుండాలి" అన్నాను.

ఇద్దరూ గాలికొట్టిన బెలూన్లగా వుబ్బిపోతున్నారు.

"పేపర్లో ఇచ్చిన ప్రకటనకి దాదాపు ఇప్పటికే వందపై చిలుకు ఆఫర్స్ వచ్చాయి. అందులో నేను సూటబుల్ మాచ్ సెటిల్ చేసుకోవాలి కదా" అన్నాను.

"అవునవును....మీరు అమ్మాయిని చూసుకోండి" అన్నాడు.

"ఫోటో చూశాగా" నవ్వాను.

ఇద్దరూ ముఖాలు చూసుకున్నారు.

"మీరే చెప్పాలి. మీకు నేను నచ్చానా లేదా? మీ

అమ్మాయిని గూడా తీసుకొస్తే బాగుండేది" అన్నాను.

"అలా కాదు. మీరు మా ఇంటికి రావాలి. మీ కెప్పుడు వీలయితే అప్పుడు తీసుకెళ్తాను" అన్నాడు.

"రేపు వస్తాను" అన్నాను.

లంచ్ టైమయింది. మా కుక్ భోజనం రెడీ అన్నాడు. వాళ్ళని బలవంతం చేసి డైనింగ్ రూమ్‌కి లాక్కెళ్ళాను. కోడి బిరియాని మసాలా వాసనకి వుక్కిరి బిక్కిరై పోయాడు గురుడు. తెగ లాగించేశాడు. రాత్రికి చస్తాడు తిన్నది అరక్క.

"ఏమిటి విశేషాలు?" అన్నాను.

"రెండు లక్షలు ఇవ్వగలను. అంతే నా ఆఫర్" అన్నాడు.

"కట్నందగ్గిర బేరం ఆడడం నా కిష్టంలేదు. ఎప్పుడైనా యిక్కడికి వచ్చినప్పుడు మమ్మల్ని మర్యాదగా చూస్తే చాలు. ఇండియా కల్చర్ అంటే నాకు అభిమానం" అన్నాను.

భోజనం అయ్యాక సెలవు తీసుకున్నాడు.

6

మర్నాడు వెళ్ళి ప్రమీలారాణిని చూశాను. మనిషి తల్లి పోలిక. రంగు చామనచాయ. ఎలాగుంటే ఎవడి క్కావాలి. మనకి కావలసింది డబ్బుగాని.

నచ్చిందని చెప్పేసి డైమండ్ నెక్లెస్ ప్రమీలారాణికి ప్రెజెంట్ చేశాను.

వెంకట్రాయుడు ఆ నెక్లెస్ చూసి కళ్ళు పెద్దవి చేశాడు. దాని ఖరీదు యెంత వుంటుందో నాకు తెలీదు. పదివేలు వుండొచ్చు.

"ఫిఫ్టీ తౌజెండ్ పెట్టి బొంబాయిలో కొన్నాను. ఎలా

వుంది?" అన్నాను.

ప్రమీలారాణికి నోట్లోనుంచి మాట రావడంలేదు ఆనందంతో. సిగ్గుపడిపోతోంది.

"మా అమెరికాలో ఇంత సిగ్గు పనికిరాదు" అన్నాను నవ్వుతూ.

"సిగ్గుపడడం ఇండియా కల్చర్" అన్నాడు వెంకట్రాయుడు.

నేను ఒప్పుకున్నాను.

"నేనిక మీ వాడినే. ఇండియా వచ్చేటప్పుడు మా ఫాదర్ ఖర్చుకి డబ్బిచ్చాడు. మీ దగ్గరే వుండనివ్వండి" అంటూ పాస్ బుక్ ఇచ్చాను ఆయనకి.

ఐదు అంకెల ఫిగర్ చూసి గురుడి గుండె కొట్టుకుని ఉంటుంది.

"కట్నం డబ్బు అందులో జమ చేయండి. వెళ్ళేటప్పుడు బొంబాయిలో డాలర్లు మార్చుకుంటాను" అన్నాను.

"నేను డబ్బిస్తాను. మీరు బ్యాంక్ లో జమ చేసుకోండి" అన్నాడు.

నేను ఎందుకని అడగలేదు. నాకు తెలుసు అది బ్లాక్ మనీ అని.

"మీ అమ్మాయి చేతికివ్వండి" అన్నాను నవ్వుతూ.

నాలుగు రోజుల తర్వాత వెంకట్రాయుడు డబ్బు వాళ్ళమ్మాయి చేతి కిచ్చి నా యెకౌంట్ లో జమ చేయించాడు.

హమ్మయ్య!

అనుకున్నట్లే జరిగింది.

నేను హైదరాబాద్ వదిలి మెడ్రాస్ వెళ్ళిపోడానికి

అభ్యంతరం ఏమీ లేదు.

కాని స్వర్ణ డైమెండ్ నెక్లెస్ ప్రమీలారాణి దగ్గర వుండిపోయింది. అచ్చి వచ్చిన నెక్లెస్. దాన్ని పోనివ్వ గూడదు. అదీగాక దాని ద్వారా నా గురించిన క్లూ తెలుసుకోవడానికి అవకాశం వుండొచ్చు.

మర్నాడు సాయంకాలం వాళ్ళింటికి వెళ్ళి రవీంద్ర భారతిలో కూచిపూడి డ్యాన్సు చూడ్డానికి రమ్మని ప్రమీలారాణిని ఆఫర్ చేశాను.

నేను అనుకున్నట్లే డైమెండ్ నెక్లెస్ పెట్టుకొచ్చింది. కొంతదూరం కబుర్లు చెపుతూ తీసికెళ్ళి "అరె.... రె.... ఈ నెక్లెస్ ఎందుకు పెట్టుకొచ్చావు?" అన్నాను.

ఆమెకు అర్థంకానట్లు చూసింది.

"చాలా కాస్ట్లీ గదా! పోయిందంటే?" అన్నాను.

కారు ప్రక్కన ఆపి "హేండ్ బ్యాగ్‌లో వుంచు" అన్నాను.

తెల్ల మొఖంవేసి "తీసుకు రాలేదండి" అంది.

"ఓ.... ఫరవాలేదు. ఇలా యివ్వు నేను జాగ్రత్త చేస్తాను." అన్నాను.

పాపం తీసియిచ్చింది. కోటుజేబులో వేసుకున్నాను. డ్యాన్సు అయిపోయాక ఆమెను యింటిదగ్గర డ్రాప్ చేశాను. కావాలనే నెక్లెస్ యివ్వలేదు. ఇంటికి వెళ్ళాక ఫోన్ చేశాను. "సారీ, ప్రమీలా! నెక్లెస్ నా దగ్గరే వుండిపోయింది."

"పరవాలేదు" అంది.

"ఇప్పుడు తీసుకురానా?"

"నో.... అక్కర్లేదు."

"రేపు నే నొచ్చి స్వయంగా నీ మెడలో అలంక రిస్తాను" అన్నాను.

ఫోన్‌లో నవ్వు వినిపించింది.

నేను అక్కడ ఉంటే గదా యిక? నా పని పూర్త యింది.

బ్యాంక్‌లో డబ్బు డ్రా చేసి డ్రాఫ్ట్‌గా మార్చుకుని మెడ్రాస్ చెక్కేశాను.

తర్వాత వెంకట్రాయుడు లబోదిబోమని ఏడవనియ్యి. నాకేం? ఎన్నో మోసాలు చేసి, టాక్సులు ఎగ్గొట్టి సాంపా దించిందే గదా?

నేను నయం కదూ? వాళ్ళమ్మాయిని పాడు చెయ్య కుండా వదిలిపెట్టాను.

సంతోషించాలి నా మంచితనం చూసి.

7

నా కోసం వెంకట్రాయుడు వెతికి లాభంలేదు. నన్ను కనిపెట్టినా చేసేదేం లేదు. పోలీసులకు రిపోర్టు చెయ్యడని నా నమ్మకం.

గవర్నమెంటు శాసనం ప్రకారం కట్నం యివ్వడం నేరం కదా? మరింకేమని నా మీద కంప్లెయింట్ చేస్తాడు? నేను ఆయనగారి డబ్బు తీసుకున్నానని రుజు వెక్కడుంది?

మెడ్రాస్ వాతావరణం నాకు కొంచెం కొత్తగా ఉంది. జనం అరవం మాట్లాడుతున్నారు. నాకు అరవం రాదు. ఇంగ్లీలో సంభాషణ జరుపుతున్నాను.

నేను దిగిన ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ మేనేజర్ చెప్పాడు త్యాగరాయనగర్‌లో అంతా తెలుగు వాళ్ళుంటారని, అక్కడేదైనా ఒక యిల్లు చూసుకోవాలి.

కాని నేనిక్కడ ఏం చేయదలుచుకున్నదీ ఇంకా నిర్ణయించుకోలేదు. ఒక మంచి పని చేసిన తర్వాత మరొక మంచిపని చెయ్యడానికి కొంత వ్యవధి కావాలి. వ్యూహం పకడ్బందీగా వుండాలి.

డ్రాఫ్ట్ బ్యాంకిలో జమ చేసి ఎకౌంట్ ఓపెన్ చేశాను. ఒక లాకర్ తీసుకుని అందులో డైమండ్ నెక్లెస్ దాచాను. సవిత తాలూకు గోల్డు హైదరాబాద్‌లోనే క్యాష్‌గా మార్చుకున్నాను.

ఇప్పుడు నేను బొంబాయిలో యేదైనా ఒక బిజినెస్ చెయ్యడానికి సరిపోయే ఆర్థిక స్తోమత కలిగి ఉన్నాను. కాని నేను వెళ్ళదల్చుకోలేదు. స్వర్ణ ఫాదర్ ఫ్యాక్టరీ లాంటి ఫ్యాక్టరీ పెట్టాలని నిశ్చయించుకున్నాను. అందుకు ఇంకా డబ్బు కావాలి.

హోటల్లో వుంటూ సిటీతో పరిచయం చేసుకుంటున్నాను. టాక్సీలో నేను చూడదల్చుకున్న ప్రదేశాలకు వెళుతున్నాను. టోపీ పెట్టి, ఫుల్ సూట్‌లో పెద్ద బిజినెస్ మ్యాగ్నెట్‌లా ప్రవర్తించసాగాను. నా పేరు కిషన్, ఢిల్లీనుంచి వ్యాపారం నిమిత్తం వచ్చాను, అని హోటలు విజిటర్స్ రిజిష్టర్లో రాశాను.

ఒకరోజు మహాబలిపురంలో గడిపాను ఒక కాటేజీలో. నాకు కాలం బాగానే గడిచింది. హోటల్ బాయ్ ఎక్కువ రేటుకి ఒక హాఫ్ బాటిల్ విస్కీ తెచ్చిపెట్టాడు. ఈ స్టేట్‌లో తాగడానికి బ్యాన్ వుందట. సిటీలో ఎక్కడా షాపులు లేవు.

సాయంత్రం ఏమీ తోచక మెరీనాబీచ్‌లో కూర్చున్నాను. ఏడింటివరకూ ఇసుకలో కాలక్షేపం చేశాను సుండల్ తింటూ. నేను గమనించలేదుగాని బాగా మబ్బు

పట్టింది. చినుకులు మొదలయ్యాక గాని తెలిసిరాలేదు. పెద్ద పెద్ద చినుకులతో వర్షం సడన్‌గా వచ్చేసింది. నేను పరిగెత్తాను. ఇసుకలో నా బూటు దిగి పోతోంది.

రోడ్డుమీదకు వచ్చేసరికి నా బట్టలు తడిసిపోయాయి. చల్లటి గాలికి వణుకు పుడుతోంది. అసలు ప్రొద్దుట్నుంచి మబ్బులు పట్టి చలిగాలిగానే ఉంది. దానికి తోడు వాన.

ఏదయినా టాక్సీ గాని, ఆటో గాని దొరికితే బాగుం డేది. వెంటనే దొరకలేదు. ఎలా దొరుకుతుంది? ఇక్కడ కథ మరో మలుపు తిరిగింది.

రోడ్డు దాటి అవతలకి పోదామని గబగబా అడుగులు వేస్తుంటే నా దృష్టి ఒక నల్లటి అంబాసిడర్ కారుమీద పడింది. మౌంట్ రోడ్ వరకూ ఎవరైనా లిఫ్ట్ ఇస్తే బ్రతికి పోతాను. లేదా పారిస్ వరకూ అయినా ఫరవాలేదు.

కారులో ఎవరో మార్వాడీ పడుచు వుంది. ఆమె నారింజరంగు దుస్తుల్లో బంగారు రంగులో ధగధగ లాడి పోతూ వుంది.

"ప్లీజ్! కొంచెం లిఫ్ట్ ఇస్తారా? నేను మౌంట్ రోడ్ కి వెళ్ళాలి" అన్నాను హిందీలో. ఆమెకు వినిపించలేదను కుంటాను.

వెళ్ళిపొమ్మని చేతితో సైగ చేస్తోంది.

ఆమె ఎందుకో భయపడుతున్నట్లు, ఆమె ముఖంలో ఆందోళన, కలవరం నేను గ్రహించను. ఒంటరిగా కారులో ఆమె ఎందుకుంది? మగవాళ్ళు బీచ్ లో వున్నారా? ఈమె కారులోనే ఎందుకుంది? ఒకవేళ కుంటిదా?

నేను డోర్ తియ్యమని సైగ చేశాను. ఆమె కొంత

సేపు నన్ను అనుమానంతో చూసింది. నేనేమో తడిసి పోతున్నాను. వర్షం పెద్దదైంది. ఆమె ఏమనుకుందో ఏమో? డోర్ కొంచెం తీసి "క్యా హై?" అంది.

"నేను మౌంట్ రోడ్డుకి వెళ్ళాలి. కొంచెం లిఫ్ట్ ఇస్తారా? టాక్సీ, ఆటో దొరకడంలేదు. నేను బొంబాయి వాలాని" అని హిందీలో చెప్పాను.

ఆమె వెంటనే తలుపు తీసింది. నేను లోపల కూర్చుని తలుపు వేశాను.

"కారు చెడిపోయింది" అంది ఆమె.

"అలాగా!" అన్నాను నిరుత్సాహంతోటి.

"ఆఁ....ఏం చెయ్యాలో తోచడంలేదు. వర్షం ఆగేటట్లు లేదు" అంది దిగులుగా.

"మీ మగవాళ్ళు ఎక్కడ?"

"లేరు. నేనే డ్రైవ్ చేస్తున్నాను."

"ఎక్కడికి వెళ్ళాలి?"

"నెల్లూరు."

"మీరు మద్రాసులో వుండడం లేదా?"

"లేదు. బిజినెస్ గురించి మా అన్నలిద్దరూ నేనూ ఇక్కడికి వచ్చాం. వాళ్ళిద్దరూ కోడంబాకంలో తప్పిపోయారు" అంది.

నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.

బిజినెస్ గురించి వచ్చినవాళ్ళు తప్పిపోవడమా? ఆమె అబద్ధం చెప్తుందని నేను వెంటనే గ్రహించాను. ఆమె యెందుకు ఒంటరిగా వుంది? ఆమె అన్నలు ఏమయ్యారు? నా తలలో రకరకాల అనుమానాలు.

"మరి మీరిప్పుడు ఏం చేస్తారు?"

ఆమె ఏమీ చెప్పలేదు.

"నా పేరు కిషన్. నేను మీవాడినే" అన్నాను.

ఆమె ముఖం ప్రసన్నమైంది. నేను బొంబాయిలో వ్యాపారం చేస్తున్నాననీ మెడ్రాస్ చూడ్డానికి వచ్చాననీ చెప్పాను. ఆమె పేరు శాంతి అట. ఇంకా పెళ్ళికాలేదు. నాకు అది చాలు ఆడపిల్లను లొంగదీయడానికి.

"నేను వుంటున్న హోటల్ కి రండి" అన్నాను.

"నై.... నై...." అంది కీచుమని అరుస్తూ.

"ఏం? నేను ఏదైనా చేస్తానని భయమా?"

"అదికాదు. ఏ హోటల్ కీ వెళ్లొద్దని మా అన్నలు చెప్పారు. నెల్లూరునుంచి యెప్పుడు వచ్చినా రాత్రికి తిరిగి వెళ్ళిపోతాం" అంది శాంతి.

"ఏం వ్యాపారం మీది?"

శాంతి చెప్పలేదు. నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా మాట మార్చి ఏదో చెప్పసాగింది. నేను అనుమానించినట్లు ఏదో గూడుపుఠాణీ వున్నట్లుంది.

కారులో వున్న గొడుగు తీసుకొని బాయినెట్ ఎత్తి కారు యెందుకు ఆగిందో చూడసాగాను. నాకు కారు మెకానిజం తెలిసినందుకు ఆమెకు ఆనందం కలిగింది. పెట్రోల్ పంపు పని చెయ్యడంలేదు. ఒక ఐదు లీటర్ల డబ్బాలోకి టాంక్ లోనుంచి పెట్రోలు లాగి టెంపరరీ అరేంజ్ మెంట్ చేశాను. శాంతి సీటుపైన డబ్బా పట్టుకుని కూర్చుంటే నేను కారు నడిపాను.

"కారు యెక్కడికి పోనివ్వమంటారు?"

"నెల్లూరు వెళ్ళాలి నేను" అంది.

"మరి మీ బ్రదర్స్."

"వాళ్ళు తర్వాత వస్తారు."

"ఈ వానలో రాత్రి పూట అంత అర్జెంటుగా

వెళ్ళాలా?"

ఆమె తల వూపింది.

నేను కేవలం ఆమెకు డ్రైవర్‌గా అంత దూరం వెళ్ళి నందువల్ల లాభం వుందా లేదా? అని ఒక్క క్షణం ఆలోచించాను. ఏమైతే అది అవుతుందని వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. ప్రతి పనిలోనూ లాభం వెతకడం ఘోరం కదా?

ప్రెష్‌గా వుంది శాంతి. యెంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టినా మందార పువ్వులాంటి ఫ్యామిలీ గర్ల్ యెక్కడ దొరుకుతుంది? ఈ కారు యెక్కడో దిగేసి తెల్లవారే లోపల ఒక్క అనుభవం పొందలేక పోతానా అనే ఆలోచనతో కారు స్టార్టు చేశాను.

"భోజనం చేసి బయల్దేరదామా?" అన్నాను.

"నాకేమీ వద్దు!" అంది శాంతి.

"నెల్లూరు వెళ్ళేటప్పటికి ఆలస్యమై పోతుందేమో? ఆకలి వెయ్యదూ?"

"ఫరవాలేదు. మీకు కావాలంటే భోజనం చేసి రండి వెళ్దాం" అంది శాంతి.

కారు మెరీనా బుహారిలోకి తీసికెళ్ళాను. ఆలోచనలతో నా బుర్ర తిరిగిపోతోంది. శాంతి యెంత బ్రతిమాలినా కారు దిగడానికి ఒప్పుకోలేదు. ఆకలి గూడా సహించి కారులోనే పాతుకుపోవడానికి కారణం ఏమిటి? ఒకవేళ కారులోనే ఏదైనా విలువైన....?

మనసులో ఒక మెరుపు మెరిసింది. కరెక్టు. కారులో ఏదో అమూల్యమైన వస్తువు వుంది. అందుకే శాంతి కారు దిగడానికి ఒప్పుకోలేదు.

బాయ్‌ని కారు దగ్గరికి పంపించాను మెనూ కార్డుతో.

కొన్ని ఐటమ్స్‌కి ఆర్డర్ యిచ్చింది. నా అనుమానం నిజమైంది. ఆమెకు ఆకలి లేక కాదు. ఏదో వుంది. ఏం వుంటుంది?

ఒకవేళ స్మగుల్డు గుడ్స్ గాని కారులో లేవుగదా? ఆమె అన్నలు దొరికిపోతే తను ఇంటికి వెళ్ళిపోతున్నదేమో?

లేనిపోనిది సగ్మల్డు కేసులో ఇరుక్కోను గదా? అనే అనుమానం పీడించింది. నేను పోలీసుల దృష్టిలో పడడం నా అభివృద్ధికి ఆటంకం. సంగతేమిటో తెలుసుకుని గాని చెక్ పోస్టు దాటగూడదు. ఇటువంటి వ్యవహారాలు అక్కడే బైట పడతాయి.

కొంతదూరం పోయిన తర్వాత రోడ్డు ప్రక్కన కారు ఆపాను. సిటీ వదిలి దూరంగా వెళ్ళాక ఆ పని చేశాను. కారు ట్రబుల్ యిచ్చినట్లు యాక్టు చేశాను.

8

టైమ్ యెనిమిదిన్నర దాటింది.

వర్షం ఆగలేదు. ఈదురు గాలి వీస్తోంది.

కారు లైటు డిమ్ముగా వెలుగుతోంది. హెడ్ లైట్లు ఆపేసి కూర్చుని సిగిరెట్ నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

"ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్" అన్నాను లైటర్ వెలిగించాక.

"ఫరవాలేదు" అంది శాంతి.

"ఇక చెప్పండి" అన్నాను.

"ఏమిటి?" అంది ఆమె.

"మీరింతవరకూ చెప్పినవన్నీ అబద్ధాలే" నవ్వాను.

శాంతి నివ్వెరపోయింది.

"ఏమిటి మీర నేది?"

"అవును. అబద్ధం యెందుకు చెప్పారు?"

"ఏమిటి అబద్ధం?"

"మీరు చెప్పినవన్నీ."

"కాదు.... కాదు...."

"చూడండి మిస్ శాంతీ. నేను దుర్మార్గుడిని కాను. పైగా మీ జాతివాడిని. నాతో నిజం చెప్పవచ్చుగా. మీకు యెటువంటి సహాయం చెయ్యాలన్నా సిద్ధంగా వున్నాను" అన్నాను.

శాంతి కొంచెం కంగారు పడింది. తర్వాత సర్దుకుంది. కాని అసలు సంగతి మాత్రం చెప్పలేదు. తను చెప్పిందంతా నిజమేనని బుకాయించింది. సరే నేనూ మొండిగా వుండదల్చుకున్నాను.

"కారు పోనివ్వండి" అంది తర్వాత.

"పెట్రోలు అందడంలేదు. కొంచెంసేపు ఆగాక మళ్ళీ చూస్తాను" అన్నాను.

"మళ్ళీ ఏమైంది?" అంది కంగారుగా.

"అదే ట్రబుల్" అన్నాను.

"బాగవుతుందా? మనం నెల్లూరు వెళ్ళగలుగుతామా?"

"ఆఁ.... ఇలాగే మజిలీలు చేసుకుంటూ వెళ్ళొచ్చు."

ఆమె నిట్టూర్చింది.

"యెలాగో వెళ్ళేసరి" అంది.

"రెంచీలు కావాలి. డిక్కీ తలుపు తియ్యాలి. కీస్ వేరే వున్నాయా? దీనికి రావడం లేదు" అన్నాను.

"వేరే వున్నాయి.... పదండి" అంటూ గొడుగు తీసుకుని కారు దిగింది శాంతి.

నేనూ ఆమె వెంట దిగాను. డిక్కీ తెరిచింది.

అందులో రెండు సూట్ కేసులు వున్నాయి. రెండూ వి. ఐ. పి. సూట్ కేసులే. వాటిలో వుండొచ్చు స్మగుల్డు వస్తువులు.

రెంచీలు తీసుకుని బాయినెట్ ఎత్తి ఏదో రిపేర్ చేసినట్లు నటించాను.

మళ్ళీ కారు బయల్దేరింది.

ఒక గంటవరకూ శాంతి కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంది. తర్వాత ఆవులిస్తూ లేచింది.

"ఎంత దూరం వచ్చాం?" అంది.

"ఏదో టౌన్ లా వుంది" అన్నాను.

"ఆఁ.... అది గూడూరు" అంది శాంతి.

"అడగాలని మర్చిపోయాను. ఆ సూట్ కేసుల్లో ఏమున్నాయి?" ప్రశ్నించాను.

శాంతి వులిక్కిపడింది.

"బట్టలు వున్నాయి."

"సైట్ వాల్లు చెయ్యనివాళ్ళు బట్టలెందుకు తెచ్చారు?"

"అవన్నీ పాంట్, షర్టు పీసెస్,"

"స్మగుల్డా?"

"కాదు.... కాదు. పారిస్ కార్నర్ లో కొన్నాం. నెల్లూరులో మాకు క్లాత్ షాపు వుంది."

"నేను వాటిని చూడొచ్చునా? నాకు రెండు జతలు కావాలి. డబ్బిస్తాలెండి" అన్నాను.

"నెల్లూరు వెళ్ళాక అలాగే చూద్దురుగాని లెండి" అంది శాంతి.

"కాదు. ఇప్పుడే చూస్తాను."

"అవేం రెడీమేడ్ అనుకుంటున్నారా? ఎందుకంత

తొందరపడుతున్నారు?"

"నేనంతే. అనుకున్న వెంటనే కావాలి ఏదైనా?" అన్నాను.

శాంతి సమాధానం చెప్పలేదు. టౌన్ దగ్గరికివస్తోంది.

"గూడూరులో పోలీస్ స్టేషన్ ఎక్కడుందో మీకు తెలుసా?"

"ఎందుకు?" కంగారుగా అడిగింది శాంతి.

"కారు అక్కడికి పోనివ్వడానికి."

"కారు పోలీస్ స్టేషన్ కి ఎందుకు?" ఆమె గొంతు బొంగురుపోయింది దెబ్బకి.

"కారులో స్మగుల్డు గుడ్స్ వుంది గనుక" అన్నాను కటువుగా.

నేను వేసిన ఎత్తుకి చిత్తైపోయింది శాంతి.

"నో....నో.... మిస్టర్ కిషన్ అలా వద్దు" అంది నా ప్రక్కకి జరుగుతూ. నా చేతిమీద చెయ్యివేసి కళ్ళలోకి చూసింది.

నేను ఆమె భుజంమీద చెయ్యివేసి దగ్గరికి లాక్కున్నాను. శాంతి తల నా భుజంమీద ఆనించి కళ్ళు మూసుకుంది.

నేను కారుకి బ్రేక్ వేసి హెడ్ లైట్లు ఆపేశాను. చుట్టూ చిమ్మచీకటి.

శాంతిని అమాంతం కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాను. ఆ చలిలో, వర్షంలో ఆమె కౌగిలి ఎంత హాయిగా వుందో చెప్పలేను. ఆమె పెదవుల్లో తేనెలూరుతున్నాయి. వెనకనుంచి ఏదో లారీ వస్తున్నట్లు వెలుగు కిరణాలు బ్యాక్ అద్దంనుంచి మా మీద పడ్డాయి. శాంతి సిగ్గుపడుతూ నన్ను వదిలించుకుంది.

నాకు తెలుసు లొంగిపోతుందని. తనను తాను రక్షించుకోవడానికి, నన్ను ట్రాప్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

ఆమె శరీరంనుంచి వస్తున్న సువాసనకు నాకు మైకం కలుగుతోంది. లాభంలేదు. నన్ను కంట్రోలు చేసుకోలేను. ఆమె నాకు కావాలి. నెల్లూరు వరకూ వెళ్ళడం జరిగితే ఆమె నాకు దక్కేది వట్టిమాట. గూడూరు దాటాక ట్రంక్ రోడ్డులోనుంచి మట్టి రోడ్డులోకి కారు మళ్ళించాను. అదేదో పల్లెకుపోయే రోడ్డయి వుంటుంది. ఆ చుట్టుప్రక్కల నరమానవుడు సంచరించడు. కొంత దూరం పోయాక వేపచెట్లు గుబురుగా కన్పించాయి. రోడ్డు ప్రక్కనే పెద్ద బావి. అన్నీ పొలాలు.

కారు ఆపాను.

"ఏమిటిది?" నర్మగర్భంగా నవ్వింది శాంతి.

నేను హెడ్ లైట్లు కారులో లైటు ఆపేసి బ్యాక్ సీట్లోకి దూకాను. ఆమెను రెండు చేతులతోటి వెనక్కి లాక్కున్నాను.

మళ్ళీ గంటవరకూ మేమీ లోకంలోకి రాలేదు. శాంతి అలసిపోయి మత్తుగా పడుకుని వుంది. నేను ఫ్రంట్ సీట్లోకి వెళ్ళి సిగిరెట్ వెలిగించాను. శాంతి వివస్త్రగా వుండి వుంటుంది. ఆమె అందం చూడాలనుకున్నాను. లైటు వేశాను. గోవా బీచిలో నగ్నంగా సూర్యస్నానం చేస్తున్న యూరోపియన్ సుందరిలా హాయిగా పడుకుని వుంది శాంతి. ఆమె నిద్రపోతున్నట్లుంది.

నా దృష్టి కీ చైన మీద పడింది. ఆ సూట్ కేసులో ఏమున్నాయో చూడాలని ఆకాంక్ష కలిగింది. చప్పుడు చెయ్యకుండా కీ చైన్ అందుకుని కారు దిగాను. వర్షం

లేదు. చలిగాలి మాత్రం దంచుతోంది. చెమటపట్టిన శరీరానికి హాయిగా వుంది.

డిక్కీ తెరిచాను. సూట్ కేసులు రెండూ తెచ్చి కార్లో పెట్టి తెరిచి చూశాను. నా కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపాయి. అన్నీ బంగారు నగలు. సరి క్రొత్త నగలు' నెక్లెస్‌లు, గాజులు, చెవి దుద్దులు. నేను బిత్తరపోయి చూస్తుంటే శాంతికి మెలకువ వచ్చినట్లుంది. లేచి చూసింది.

"ఓహ్! మిష్టర్ కిషన్. అవెందుకు తీశావు? ఎవరైనా చూస్తే ప్రమాదం!" గట్టిగా అరిచింది.

"ఇక్కడికి ఎవరు వస్తారు?" అన్నాను.

"ఏమో! ఎవరైనా రావచ్చు" అంటూ ఆమె బట్టలు కట్టుకుంది కంగారుపడుతూ.

"ఎక్కడివి ఇవన్నీ? ఏదైనా షాపు లూటీచేశారా? మీది దొంగల బ్యాచి కదూ?"

"కాదు....కాదు కిషన్. నేను నిజం చెప్తాను" అంది శాంతి.

"చెప్పు."

"అవన్నీ మావే. మావి జ్యావెలరీ షాపులు నెల్లూరులో వున్నాయి. అప్పుడప్పుడూ స్మగుల్డుగా బంగారు బిస్కెట్లు బాంబేనుంచి తెప్పించి నగలు తయారు చేయిస్తాము' మెడ్రాస్‌లో మాకు చాలామంది కస్టమర్స్ వున్నారు' మా బ్రదర్స్ వాళ్ళ దగ్గిర ఆర్డర్స్ తీసుకుని నగలు చేయిస్తారు. ఇదంతా బ్లాక్ వ్యాపారం. ఆడపిల్ల వుంటే ఎవరికీ అనుమానం రాదని నగలు తీసికెళ్ళినప్పుడు నేనూ వెంట వెళ్తాను. ఎవరైనా పసిగట్టినప్పుడు నేను కారు నడుపుకుని నెల్లూరు పారిపోతాను."

"ఊఁ ... ఈ రోజు ఏం జరిగింది?"

"అర్డర్స్ ఇచ్చిన నగలు ఇవ్వడానికి మా బ్రదర్స్ ఇద్దరూ ఒక బిల్డింగ్ లోకి వెళ్ళారు. అక్కడ వాళ్ళని పోలీసులు పట్టుకున్నారు. వాళ్ళ దగ్గర ఎక్కువ వుండవు, అన్నీ సూట్ కేసుల్లోనే వుంటాయి. మా చిన్న అన్న నాకు సైగ చేశాడు. నేను కారులో ఒంటరిగా పారి పోతూ వుంటే కారు చెడిపోయింది. ఆ తర్వాత మీకు తెలిసిందే. నేను నెల్లూరు వెళ్ళి మా ఫాదర్ కి చెప్తే రేపు వెళ్ళి వాళ్ళని విడిపిస్తారు" అంది శాంతి.

"అయితే ఇదంతా పాపిష్టి సొమ్ము అన్నమాట" అన్నాను.

"సొమ్ము మంచిది పాపిష్టిదీ అని ఏముంది? అంతా ఒకటే" అంది శాంతి.

నేను ఆలోచనలో పడిపోయాను. అంత బంగారం చూస్తూ, చూస్తూ వదలాలంటే నా ప్రాణం గిలగిల లాడుతోంది. వాటిని దక్కించుకునే మార్గం ఏమిటి?

"శాంతీ!"

"ఊఁ...."

"నా మాట వింటావా?"

"ఏమిటి?"

"నీకు ఎంతమంది మగవాళ్ళతో సంబంధం వుంది?"

"లేదు కిషన్ ....నువ్వే మొదటివాడివి—ఏమిటో ఇలా జరగాలని దేవుడు రాసినట్లున్నాడు. కిషన్ నేనింత వరకూ ఎవర్నీ ప్రేమించలేదు. నిన్నే .... నిన్నే .... మొదటి సారిగా! కిషన్ ఏమిటో నిన్ను చూస్తూవుంటే నేను ప్రపంచం మర్చిపోతున్నాను. ఐ లవ్ యూ కిషన్!"

నవ్వాను శాంతి మాటలకు. ఇటువంటి మాటలు ఎంత

మందితో చెప్పివుంటుందో బద్మాష్!

"ఆల్ రైట్ శాంతీ! వూరికే అన్నాను బాధపడకు" అన్నాను.

శాంతి సూట్ కేసులు మూసి లాక్ చేసింది.

"శాంతీ!"

"వూఁ...."

"నాకూ మొదటి అమ్మాయివి నువ్వే. ఈ రాత్రిని నా జన్మలో మర్చిపోలేను. ఎంత తియ్యటి రాత్రి" అంటూ కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

శాంతి ఆనంద పారవశ్యంలో కళ్ళు మూసుకుంది.

"నువ్వు గులాబీ పువ్వులా ఎంత అందంగా వున్నావు శాంతీ!"

"నిజంగా కిషన్."

"నిజం శాంతీ! బొంబాయి మొత్తంలో నీ అంత అందమైన అమ్మాయిని చూళ్ళేదంటే నమ్ము!"

శాంతి కిలకిలా నవ్వింది.

ఆమె నా మాటలకు వుబ్బిపోతోందని తెలుసు కున్నాను.

"శాంతీ మనం మద్రాస్ వెళ్ళిపోదాం" అన్నాను.

శాంతి వులిక్కిపడింది.

"ఎందుకూ?"

"మనకి ఈ రోజే దేవుడిసాక్షిగా పెళ్ళి, శోభనం జరిగిపోయాయి. మనం ఇప్పుడు భార్యాభర్తలం అవునా?"

శాంతి అయోమయంగా తల వూపింది.

"మనం జీవితాంతం కలిసివుందాం శాంతీ!"

"ఓ....కిషన్. అలాగే. కాని ముందు మనం నెల్లూరు వెళ్ళాలి. తర్వాత మా నాన్నకు చెప్పి పెళ్ళి చేసు

కుందాం."

"అదంతా జరిగే పనికాదు శాంతీ. మనం మెడ్రాస్ వెళ్ళి తర్వాత ప్లెయిన్‌లో బాంబే పోదాం. ఈ నగలు అమ్ముకుని హాయిగా వుందాం" అన్నాను.

శాంతి ఒప్పుకోలేదు. ఒప్పుకోదనీ నాకు తెలుసు. ఆమె వెంట నెల్లూరు వెళ్తే ఆ సూట్ కేసులో వున్న వాటిలో ఒక్క వుంగరం గూడా నాకు దక్కనివ్వరని నాకు తెలుసు.

అందుకే శాంతిని నిర్దాక్షిణ్యంగా సవితను చేసినట్లే చేశాను. ఆ తర్వాత ఆమె శరీరాన్ని ఆ పెద్ద బావిలో పడేశాను.

ఏం చేయను మరి? శాంతి నేను చెప్పినట్లు వింటేనా?

9

"అయితే మొత్తం మీరు ఈ విధంగా పదిమందిని మోసం చేశారన్నమాట" అన్నాడు రిపోర్టర్.

"అందులో ఆరుగుర్ని హత్య చేశాను."

"చాలా ఇంట్రెస్టింగ్ గా వున్నాయి మీ కథలన్నీ." నవ్వాడు శ్యాంప్రసాద్.

"ఇంత తెలివిగా చేసిన మీరు చివరకి పోలీసులకి చిక్కి జైలు పాలు అవడం విచిత్రంగా వుంది."

"ఎంత తెలివైన వాడైనా ఎక్కడో పొరపాటు చేసి దొరకక మానడు. అయితే వాళ్ళందరూ జైలుపాలు అవడం లేదనే దానికి ఎన్నో కారణాలు వున్నాయి. అవన్నీ మీకు నేను చెప్పనవసరంలేదు. మీరు పత్రికా విలేఖరి గనుగ మీకు తెలుసు."

"మీరు పోలీసులకు ఎలా దొరికిపోయారో చెప్పండి!"

"నేను స్వర్ణ ప్రేమకోసం ఇన్ని మోసాలు, హత్యలు

చేయగలిగాను. లేకపోతే చేసివుండేవాడిని కాను. ఒక సామాన్య మానవుడిగా ఈ బొంబాయి నగరంలో కాలం వెళ్ళబుచ్చి వుండేవాడిని."

"మనిషి ఒక అసామాన్య పని చేయడానికి వెనుక ఏదో ఒక ఇన్‌స్పిరేషన్ వుండితీరుతుంది. అందుకే ఒక మేధావి అన్నాడు ప్రతి గొప్ప పని వెనుకా ఒక స్త్రీ వుంటుందని" అన్నాడు రిపోర్టర్.

"అయితే నేను చేసినవన్నీ గొప్ప పనులేనా?" నవ్వాడు శ్యాంప్రసాద్.

"ఇండియాలో పెద్ద పెద్ద నగరాలలో డబ్బున్న వాళ్ళని మోసం చెయ్యడం గొప్ప పనే."

"యెన్ని చేసినా నా లక్ష్యం నెరవేరలేదుగా!" అన్నాడు శ్యాంప్రసాద్ బాధగా.

"చెప్పండి యెలా దొరికిపోయారు?"

"నేను యేడాదిలో దాదాపు అరవై లక్షలు సంపాదించి బొంబాయి చేరాను. మల్బార్ హిల్స్‌లో ఒక ఫ్లాట్ అద్దెకు తీసుకున్నాను. షో రూమ్‌నుంచి సరికొత్త కారు కొన్నాను. దర్జాగా డ్రైవ్ చేసుకుంటూ స్వర్ణ ఫాదర్‌ని కలుసుకోవడానికి కంపెనీకి వెళ్ళాను.

"నన్ను, నా దర్జానీ చూసి ఆయన అదిరిపోయాడు. నేను త్వరలోనే ఆ పరిసరాలలో ఒక ఫ్యాక్టరీ ప్రారంభించబోతున్నాననీ మీరు సహకరించాలని అడిగాను. ఆయన డబ్బు యెక్కడిది, యేమిటి అని నన్ను అడగలేదు. సరే అన్నాడు. నా కోసం కూల్ డ్రింక్స్ తెప్పించాడు. ఫ్యాక్టరీ ప్రారంభించడానికి అవసరమైన సలహాలు ఇచ్చాడు. ఇక ఆయన దగ్గర్నుంచి సెలవు తీసుకుని స్వర్ణని కలుసుకోవడానికి వాళ్ళ ఇంటికి బయల్దేరాను.

కాని మధ్యలోనే నా కారుని పోలీసులు చుట్టు ముట్టారు. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. నా వునికి వీళ్ళకు ఎలా తెలిసింది. నన్ను యే ఆధారంతో అరెస్టు చేశారని? తర్వాత తెలిసింది నేను బయల్దేరగానే స్వర్ణ ఫాదర్ పోలీసులకు ఫోన్ చేసి నేను డ్రైవ్ చేస్తున్న కారు నెంబర్ చెప్పాడని.

నేను ఋజువయ్యేటట్లు యే నేరమూ చెయ్యలేదు. కాకపోతే నా దగ్గరవున్న డబ్బు యెక్కడిదని పోలీసులు అడగవచ్చు. ఆ డబ్బు నా ఫ్లాట్ లో లేదు. అంతకు ముందే మరొక ఫ్లాట్ అద్దెకు తీసుకుని భూస్థాపితం చేసి వుంచాను. యెవరూ కనుక్కోలేరు. నేను ధైర్యంగా వున్నాను. నేరాలు యెవరూ ఋజువు చెయ్యలేరని.

కాని డాక్టర్ సవితను హత్య చేసినపుడే నేను దొరికి పోయానని తెలిసింది. ఆమెకు డైరీ రాసే అలవాటు వుంది. నేను వినోద్ పేరుతో అక్కడ వున్నట్లు, నేను చెప్పిన ప్రేమ కథ అంతా డైరీలో రాసింది. నా అసలు పేరు నేను పనిచేస్తున్న కంపెనీ, నేను ఆ వీధిలో వుంటున్న రూమ్ వివరాలు అన్నీ రాసింది.

మేమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న విషయం, బ్యాంక్ లో డబ్బు డ్రా చెయ్యడం అన్నీ....అక్షరం, అక్షరం రాసిపెట్టింది....ఆమెను హత్య చేసినట్లు ఒప్పుకోక తప్పని పరిస్థితి కలిగింది....” దీనంగా అన్నాడు శ్యాం ప్రసాద్.

“ఐ పిటీ యూ!” అన్నాడు రిపోర్టర్ సానుభూతిగా చూస్తూ.

—:ఐపోయింది:—